

иждѣ страсть която мя увличаше. Сполучихъ да могъ да ся виждамъ всякой день съ Лодоискъ, кога у дома ѝ, кога при сестрытѣ си, които ѝ безмъръ обычахъ. Такъвъ животъ прѣминяхъ двѣ години.

Най-послѣ, единъ день Пулосекый като мя зе на странж, рече ми : Баща ти и азъ имахмы голѣмы надежды за тебе, както сочаше ты съ пръвното си поведеніе, когато за много врѣме тя гледахъ какъ употрѣбываше младостыжъ си въ работы почтены и полезны, но днесъ . . . . . (като видѣ че искамъ да му прѣсѣкж думяжъ, запрѣвари мя). Що ищешь да ми кажешь ? Мыслишь че ще ми кажешь нѣщо което не знаѣж ! Мыслишь, че всякой день трѣбаше да бждж свидѣтель на стремленіята ти, за да осѣтиж до колко моя Лодоиска е достойна за любовь? Но понеже знаѣж толкозь добрѣ, както и ты, колко ся оцѣнява дщерижъ ми, за това нѣма да ся добыешь до неѣж освѣнъ като станешь достоинъ за неѣж. Ето да знаешь, момче, че не е доста това дѣто слабоститѣ и недостаткытѣ да бжджтъ оправданіе за еднж таквжзь любовь. Добрыйтъ гражданижъ на каквото и да е подчиненъ длженъ е да употрѣбыва всичко въ ползж на отечеството: любовь-та, самата любовь не може да ся счита освѣнъ като ничтожна или опасна страсть, както вситѣ подлы страсти, ако при другото тя не бы разбуждала доблественнытѣ души къмъ това що е юначно и славно.

Ето прочее, слушай мя:

Болничавыйтъ нашъ царъ е близу до свършеніето